

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia VII. Et factum est in diebus illis, uenit Iesus à Nazareth Galilææ, & baptizatus est ab Ioanne in Iordane. Et confestim cum ascenderet ex aqua, uidit diffindi cœlos, & spiritum quasi columbam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Tanta enim est humana nature corruptio, ut si hominem nudum spectes, nihil invenias, quo se ipsum vel alios saluare possit. Et ut in semetipso nil nisi peccatum reperit, ita Dei misericordia, qui peccati poena est, passim occurrit, ad id ut sine caelum, sine terram spectes, omnes creaturas ad unum generi iratas esse videat. Eiusmodi ergo est nostra salutis negotium, ut humanas vires longepereat, quando quoad naturae nostrae corruptionem, omnium hominum eadem est conditio, quanto diuissimi quidem semper agnouerunt, et ingenuè confessi sunt. Quare diuinam et infinitam esse potestatem, qui saluator noster esse velit. Quam in nemine alio inuenire licebit, praeterquam Iesu Christo qui coaeternus et consubstantialis Dei filius, iuxta aeternum patris decretum, pro eo tempore homo factus, peccata nostra expiauit, et euerso saeculo regno omnem potestatem in caelo et in terris. Resse ergo Ioannes solum hunc fortem illum agnoscit, qui saluator beatus, nec aliquam gloriae, quae ipsi debetur, partem sibi transcribi patitur. Haec diuinam obseruare, qui hodie Diuis ea tribuunt, quae in Christo querenda esse, omnes scripturae docent, et nos diuinae honori hostiliter inuidere clamant, quando vni et soli Christo omnem nostrae salutis gloriam canamus. At qui Diuos pro electis Dei organis agnoscimus, quos illi demum reddidit, qui ad ipsorum fidem habent, et vna exemplum, quo illi nobis praeluxerunt, imitantur. Nos vero Christi Iesu hostes dicere poteramus illos ipsos, qui illius gloriam in creaturas transferunt, nec ad prophetam clamantem: Ego Dominus, hoc est nomen meum, et gloriam meam alteri non dabo, Isae 42.

Matth. 18.

II. Fidelium dignitas.

Matth. 11.

Ioan. 15.

Matth. 24. 25.

1. Cor. 4

III. Vnde ueri fideles agnoscantur.

Roman. 8.

Præterea elucet hoc loco, quanta sit fidelium dignitas, à quibus fidei et charitatis officia constituta sunt. Ioannes inter natos mulierum Christo teste maximus habetur. Idem tamen uulgarem naturam indignus est, qui Christi corrigiam soluat. Ut enim nostra officia Christiana opus habet, ita nostra ipsorum conditio longe inferior est, quam ut coram illius matris corpore et subsistere possit. Idem tamen ille eos qui in se credunt, in eam dignitatem subleuati, non seruorum modo, sed amicorum loco habeat, et ab iisdem ali, restitui et visitari uult, non sui et mysteriorum ipsius eisdem dispensatores constituit. O admirabilem bonitatem, in eadem generatione utinam diligentius uersarentur, qui hodie Christum turpiter negant, ut inter praecipua huius mundi aulicos aliquem dignitatis locum obtinere possint. Qui etsi in mundo eximij habitare ferè tamen infelicem sortiuntur exitum. At qui Christo seruiunt, mortalium quidem abiectione sunt in hoc seculo, tandem uero in beatorum sedes translati, aeternum cum Christo regnati. Ioan. 12. 14. 17. &c.

Postremo communi omnium institutioni seruit, quod de Christo Ioannes dicit. Si enim illi igne et igne baptizati, soli illi ueritatem, vera Christi membra et cultores erunt, qui ad hanc modum baptizati, id est, per spiritum regenerati, et eiusdem donis instructi, sancto illo et eli diuini igne purgantur. Nec enim spiritum suum in se credentibus Christus deseri patitur, quem nisi habeant, non Christi non erunt. At efficax est Christi spiritus, nec suas uires celare solet, quibus uires illius Dei inflammant et in fidei obedientiam sibi uendicat, quorum animis semel infusus fuerit. Et non secro meminerint, qui Christum nunquam non in ore habent, cum interim nulla in illis spiritus Christi semilla luceat. Feruent quidem plerique in mundi et peccati studijs, at in ijs, quae ad Dei gloriam et publicam ecclesiae salutem faciunt, totum frigent, et ita se à Christo alienissimos esse reputant. Non strum fuerit, Deum patrem assiduè precibus sollicitare, ut suo spiritu inflammatus in regnum dirigat, et eius heredes faciat cum filio suo Iesu Christo, cui debetur benedictio, honor, gloria et potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A VII.

Et factum est in diebus illis, uenit Iesus à Nazareth Galilee, et baptizatus est ab Ioanne in Iordane. Et confestim cum ascenderet ex aqua, uidit diffundi caelos, et spiritum quasi columbam descendentem super illum. Et uox de caelis facta est: Tu es filius meus, dilectus ille, in quo mihi bene complacitum est.

Postquam Dives Marcus res Ioannis Baptistae descripsit, tandem ipsius Christi, cuius ille praecursor fuit, historiam aggreditur. Et quia antiquitus sacerdotes & reges publici & solemniter conseruari solebant, inde etiam narrandi initium facit, ut exponat, quomodo Iesus Christus, rex & sacerdos noster, interea dum baptizatus est, publico Dei patris & Spiritus sancti testimonio orbi manifestatus, adeoque consecratus fuerit. Qui locus paucis plenam & perfectam Christi cognitionem tradit, docens qualis ille tum quoad personae ipsius essentiam, tum quoad officium, cui illum pater destinavit, agnosci debeat.

Ante omnia vero obseruanda venit Dei bonitas, qui filium suum non modo incarnari, verum etiam publicè manifestari voluit, ut ipsius cognitione plures saluarentur. Facit huc quod illa ipsa nocte, qua natus est, per angelum pastoribus praedicatur, quod in die purificationis à Simeone sene per ecclesiam spiritus suggestionem agnoscitur, quod Magis in Oriente per stellam apparitionem, & per festam voti Iudae, adeoque ipsi Herodi regi innotescit. Ita singulorum ingenijs & captui sese Deus accommodat, ut propensam ipsius ad nos saluandum voluntatem agnosceremus. At quia inter haec omnia praefata historia facile primas obtinet, operae pretium fuerit, singulas illius circumstantias ex ordine considerare.

Et primo quidem à tempore Marcus orditur, dicens: Et factum est in diebus illis, venit Iesus, & quibus inquam diebus? Quando nimirum Ioannes in deserto praedicauit penitentiam, & hominum mentes ad Christum excipiendum preparauit. Sed diligentius adhuc tempus istud Lucas annuat, qui hac decimo quinto Tiberij Imperatoris anno accidisse scribit, quando Iudae praeses fuit Pontius Pilatus, vicina autem regna ab Herodis Magni posteris administrabantur, sacrorum vero cura penes Annam & Caiapham pontifices erat. Fuit is annus à Christo nato trigessimus. Nam haec natum esse constat anno Augusti XLII. Regnauit is annis LV I, & proinde decimo quinto Christi nati anno è viuis decessit. Quibus si ex Tiberij successoris annis quindecim adicias, ad trigessimum usque aetatis Christi annum peruenies. Non temere autem ista spiritus sanctus annotari voluit. Primum enim Dei bonitas commendatur, qui filium humani generis redemptorem tunc publicè manifestari voluit, quando in toto orbe tyrannis & impietas regnum obtinebant. Quis enim Tiberius fuerit, ex Romanorum historijs scimus. De Herode non opus est dicere, quando infra cap. 6. illius mores prolixè describuntur. Pontificum vero inter Iudaeos tanta erat consceleratio, ut sibi sufficere potuerint ad arcendam Dei gratiam. Hic vero rebus omnino collapsis praeter omnem expectationem Deus salutem attulit, & eo exemplo nos de sua bonitate tunc optime sperare iubet, quando in hominibus salutis spes nulla est reliqua. Deinde peculiarem considerationem meretur exemplum Christi, qui tanto tempore uocationem patris expectare voluit, etsi interea ipsi in obscuro & ignobili loco sub pauperum imperio victus manuum labore parandus esset, sicuti ex alijs euangelistarum locis facile colligitur. Simile quid in Ioanne cernitur, qui & ipse hoc demum anno conuocari cepit, ne Dei uocationem temerè praeueneret, licet iam inde ab uero matris spiritu sancto repletus, sca propheta & Apostolos Dei uocatione expectauisse constat. Et Dauid, quamuis se diuinitus electum sciret, & à Samuele unctus esset, regnum tamen non ante inuasit, quam Saula iudicato, sibi ad hoc legitime aditum factum esse videret. Inueniunt exempla haec quicumque vel in Ecclesia vel in reipub. cum laude versari volunt. Deceffabilis enim est illorum praecipua festinantia, ut peccato carnis affectu mori ad publicas functiones temerè aspirant. Ita enim abundè testantur, se peccato quid affectent, & proinde illud ipsum dignè administrare non posse.

Praeterea nec illud praeter eundem est, quod Christus manifestari noluit, priusquam populus per penitentiae praedicationem preparatus esset. Ita enim admonemur, illos demum salutis in Christo capere esse, qui peccatorum cognitione territi, & salutis desiderio incensi, Christum scire incipiunt. Nec enim fieri potest, ut hunc dignè excipiant, qui illum sibi necessarium esse nondum intelligunt. Erripit igitur Christum iactant, qui peccatis addicti, ab ipsidem liberari nolunt.

At pergens in capta narratione Marcus, vnde Christus ad Ioannem uenerit docet, E Nazareth Galilaeae, ubi Mariam uirginem & putatitium Christi patrem, vel nutritium potius, Iosephum, stus uenerit ad habitauisse, sibi traditur. Fuit hoc uile & ignobile oppidum, sicuti uerba Nathanaelis apud Ioannem testantur. Nam Philippo dicens: Inuenimus Iesum, filium Ioseph, Nazaraeum, de quo scripsit Ioan. 1.

Argumentum
& usus praesentis
loci.

Dei bonitas in
filio suo orbi
manifestando.
Luc. 2.
Matth. 2.

1. Quando
Christus publicè
manifestatus
fuit
Luc. 3.

Luc. 2.
Marc. 6.

1. Vnde Christi
stus uenerit ad
Ioannem.
Luc. 1.
Ioan. 1.

runt Moser & propheta: responder: Num ex Nazareth potest aliquid esse boni? Vnde enim Christus patris vocationem in loco obscuro expectare, vt suo exemplo doceret, loci vocationem nihil obstrare, quod minus cura simus Domino, qui olim quoque Abrahamum inter Chaldeos habitas, Moser inter oues sui foveri, Dauidem apud patris gregem, Heliisam ad aratrum, Amos inter pastores, & Apostolos inter retia inuenire, & vocare potuit. Imprimis autem prophetam seruit diligens hac loci notatio. Clarissime enim testatur, nihil inter Ioannem & Christum esse & collusionem fraudulenta fieri potuisse, quando hic in Galilea educatus, ille vero in desertis vitam agens, ante hunc diem Christum nunquam vidit, sed de illo, qui facie ipsi hucusq; innotuerat, ex occulta spiritus suggestionem testimonium tulit. Faciunt huc ipse Ioannis verba, Nihil enim descendente specie columbae de caelo, & mansit super eum. ET EGONON NOTERAM EVM. Sed qui misit me vt baptizarem aqua, is mihi dixit: Super quem videris descendente, & manentem super eum, hic est qui baptizat spiritu sancto, &c. Horum verba est Christi & salutis mysteria omni dolo carere intelligamus, nec illorum admittamus calumniam maligno spiritu agitati, illa in dubium vocare audent.

Ioan. 1.

III. Christus ab Ioanne baptizari uoluit. Homil. 3. Math. 3.

Quid vero cause fuit, vt Ioannem Christus accederet? Non alia, quam quod ab illo baptizari uoluit, quod & factum esse, Euangelista docent. At qui baptismo Christus minime opus habuit, quod luce clarius patebit: si cum illo conferas, que supra de baptismo diximus: & hoc ipsum Ioannem fateatur. Cum enim ad se uenientem & baptizari uolentem Iesum occulta spiritus suggestionem obseret, mox ait: Mihi opus est, vt abs te baptizem, & tu ueni ad me. Quare huius facti causam querere oportet, ne quid temere factum putemus. Exprimunt hanc Christus, quando Ioannem alio modo respondit. Sine nunc, si enim decet, vt compleamus omnem iustitiam. Iustitia autem tribulo Saluatoris officium, cui illum pater destinarat, intelligit. Ergo uerborum sensus est: Non nunc ijs qua de tua & mea persona dici poterat, in hoc sumus, vt quod uirum diuinitus mandatum exequamur, Tu ut mihi hoc officij praestes, missus es. Ego vt assumpta serui forma, humanam uiam redemptor sim. Nefas ergo fuerit, hic aliquid istorum intermittere. At qui huc cum prior uenibat, vt eodem nobiscum baptismo Christus ingeretur. Ex eo enim patet, ipsum uerum hominem etum esse, & eodem nobiscum sedere siue testamento contineri. Deinde nostrum baptismum ad hunc officium oportuit, vt constaret, nos illi conspultos, cum eodem ad uitam ueniret, & eodem baptismo hunc officium possidendum resurrecturos esse. Adhuc suo exemplo ecclesie ministerium & sacramentum ipsum nobis commendare uoluit. Vt ergo nostram dignitatem in Christi baptismo uideremus, eiusdem exemplo arguantur sacramentorum contemptores, qui illa uel pro inuisibilibus & supernis negligunt, uel ideo illis abstinunt, quod indignos & saepe palam impios illis communicant. At qui Christus, cum baptismo minime opus haberet, baptizari tamen uoluit, ut patris morem gereret. Que ergo impudentia est, homines carni & affectibus deditos ea negligere, Deus nostrae infirmitatis causa tradidit? Nec est quod isti fidem suam & perfectam Communionem nobis obijciant, quando Apostolos constat ijs quoque baptismum adhibuisse, quos & ipse spiritu sancto donatos esse sciebant. Vide eunuchi Aethiops, & Pauli & Cornelij Cenarae uxoriam. Impudentior tamen est ea temeritas, qua propter peccatores Sacramenta interligunt, & peccatorum socij & confortes reddantur. Quasi uero illic scelerum communicatio fiat, & Christum inuicem, publicanorum & pharisaeorum consorti factus sit, quando eodem cum ipse baptismo uocatus.

Rom. 6

Acto. 8. 9. 10.

Quid Christus dum baptizatus est, fecerit? Luce 3.

Sed ualeat illorum temeritas, indigna qua pluribus confutetur. Videamus potius, quid fecerit Christus, dum baptizatus est. Et Lucas quidem illum orauisse, Matthaeus autem & Lucas consessim ex aqua ascendisse, tradunt. Docet exemplum hoc, in sacramenti religione & praesentes requiri, quando illa per se non saluant, nec iuuant, nisi spiritus sancti operatio accedat. Quia & ipsi in eadem inhaerere, sed animis per fidem altius ascendere oportet, ut in Christo & participamus, qua & ternis Symbolis figurantur. Sed utrobique peccatur hodie. Nec enim desunt, qui inter baptismum & alij externis signis atq; ceremonijs ita addicti sunt, ut sibi sufficere putent, si baptismum esse, & Cenae dominicae aliquoties communicent, nihil interim aut parum de eo solliciti, ut uera sua Communionem inferantur, & in illo uiuant uiuant, que filios Dei decere possit.

Restat ultima huius loci pars, que publicā & solennem Christi inaugurationē continet: qua opus IIII. publicā & solennis Christi inaugura-

tionis vocacione certior esset. Quare multa concurrunt, que singula diligentē considerationē merentur. Primò cōtinetur celi, quod nouum & insolitum spectaculum fuit. Ita verò adumbrabatur, ce-

lestē & diuinum negotium hic peragi, ad cuius contemplationē nos quocorda nostrā aperire, & omnes animi facultates proferre debeamus. Simul etiam incarnationis Christi fructus figuratur, cuius merito celi nobis patefacti sunt, quos primorum parentum lapsus praecluserat. Exponit myste-

rium hoc ipse Dominus Ioan. 1. Amen dico vobis, ab hoc tempore videbitis cælum apertum, & angelos Dei ascendentes & descendentes super filium hominis. Pertinent huc insuper que Ioannis 14. cap. & Philip. 3. habentur. Secundo spiritus instar columbe descendit, eò quòd visibili signo, tum propter Ioannem, tum pro-

pter assistentes spectatores opus erat, ne incertum esset, ad quem nam patris vox, qua mox secuta est, referri deberet. Cur verò columbe speciem in presenti assumpsit spiritus, qui alibi per ignē & aerem

adumbrari voluit? Docet hac quis ex Christo ad nos fructus redeat, & qualis à nobis debeat agnosci. Nam si ad veteris Testamenti typos respiciamus, columba olim ex arca dimissa, sub vesper am-

icæ ramum attulit, quem veteribus pacis symbolum fuisse constat. Super Christum ergo in specie columbe descendit spiritus, ut illum pacis nostræ cum Deo auctorem, adhuc micem & benignum esse

doceret, qui neminem rigidè reiecit, sed quousvis ad se venientes amice amplexurus sit. Interim hoc ipsum officij nos admonet, ut nimirum sub hoc Salvatore nostro colambas imitemur, nimirum simplicitatis, puritatis, mansuetudinis & fidei conjugalīs (qua Christo vnico animatum sponso ob-

seruati sumus) studio. Hæc enim in Christi membris spiritus ipsius operatur, à quibus quicungq; alieni ferunt, ne illi Christi nomine se indignos esse restantur. Tertio vox Dei patris celo demittitur, qua nulla vnquam leuior audita fuit. Olim enim tristes

illo & terrores plene voces audiebantur: Non disceptabit spiritus meus perpetuò cum homine, eò quòd caro est. Item: Penitet me, quòd fecerim hominem. Rursum: Male dictus, qui non manserit in omnibus que scripta sunt in libro Legis huius, &c. Nunc verò idem ille Deus, qui priorū simulta-

rum oblitus, de Christo homine ait: Tu es filius meus, dilectus ille, in quo mihi complacitum est. Ve verò visibili presentia spiritus signo, pro suo more, verbum quoc, Deus adhibet. Ita hoc ipsum ex ve-

teris scripturæ libris desumit, in quibus hæc ipsa diserè leguntur. Per Dauidem enim Christo pater dicit: Tu es filius meus, ego hodie te genui. Et apud Isaiam: Ecce seruus meus, cui imitatur, in quo placata est anima mea. Facit hoc ad asserendam scripturarum auctoritatem, & eos confutat, qui è

causis nona quadam, & hæcenus incognita, audire vellent. Hæc ipsa verò calicis deponere Deus vo-

luit, ut filij ipsius cognitionem nobis non aliunde, quam diuinitus obtingere sciremus, iuxta illud. Nemo nouit filium nisi pater, nec patrem quisquam nouit nisi filius, & cui filius voluerit reuelare.

Sed præstat singulas huius sententiæ voces excutere. Primum, Tu es (inquit) filius meus. Deixtris ergo ista pronunciat, ne incertum esset, de quo

1. Celi cōtinetur.

2. Spiritus dea scendit instar columbe.

Act. 2. Ioan. 3. Gene. 8.

Ephes. 2. Ioan. 6. Math. 10. 11.

3. Vox Dei patris.

Gene. 6. Dent. 27.

Psal. 2. 14. 42.

Matth. 11.

Filius.

Rom. 8. Ioan. 1. 10. 14.

Rom. 1. 9.

Dilectus.

Ephes. 1. Rom. 8. 5.

In quo mihi cō-

placitum est.

Rom. 1. 3. Col. 1.

